

LASKAY ANNA

Család: Egyház kicsiben

Hárman üljük körül az asztalt. Nők: feleségek és családanyák. Beszélgetünk. Sokszor csak elmesélve a saját történetünket, segítjük egymást tovább. Gondolatainkat közreadva, reméljük, sokan magukra ismernek, s „leülnek közénk”.

Anna: Az egyházi év gyönyörű ritmust ad az életünknek. Ünnepeit megélve töltekezhetünk. Édesanyaként azt is fontosnak tartom, hogy támpontot kapunk a mindennapokhoz. Ráirányítja figyelmünket a lényegre: Mária szerepére, az egyház tanítására, a kísértésekkel szembeni küzdelemre.

Andi: A mi családunk ezért rögzíti mindig a szentbeszédeket. Pár éve kialakult nálunk, hogy felvesszük a prédikációt, s az otthoni családi ima keretében újra meghallgatjuk, megbeszéljük azt. Ez persze sokat változott az idők folyamán! Eleinte a férjem, egyfajta „tanítóként” – főleg mikor teológiára járt – magyarázta a hallottakat. Erre a legkisebb gyermekünk miatt is szükség volt. Azóta a nagyobb fiaink már megházasodtak, a lányunk is elkerült otthonról a munkája miatt. De a férjem példaadó szerepe a börtölésben, az imádságban, a vallásgyakorlásban vitathatatlán. Én is felnézek rá, s hálás vagyok neki ezért.

Ildi: Nálunk is a férjemnek van ilyen katalizátorszerepe, bár a lányunk is hamar elkötelezetté vált. Akár a templomba járás, akár egyéb egyházközségi programok terén az ő lelkesedésük az, ami az egész családunkra hatott.

Anna: Érdekes, mert én sokszor úgy érzem, hogy a gyermekeink lelki fejlődésére való figyelem vagy az ezen való aggodás az én vállamon nyugszik. Persze ez az én érzésem, hiszen a férjem mindenben támaszom. De az esti imára hívás, az ünnepekre való figyelmeztetés, a böjti fogadalmakra való emlékeztetés és hasonlóak valahogy mindig az én számból hangzottak el. Aztán az idő múlásával én is tapasztaltam, hogy már a legnagyobb „vesz át” feladatokat ezen a téren is. Mostanra a kicsik is eljutottak oda, hogy igényük van a rendszeres ministrálásra, templomi éneklésre; kitalálják, hogy miben tudnak egy-egy böjti időszakban fejlődni (ebbe az édességről való lemondástól a rendszeres egyéni imán át az egymásra figyelésig sok dolog beletartozik); emellett pedig tudatosan törekszenek arra, hogy jól viselkedjenek.

Andi: Ez valóban érdekes, s nálunk a nagyoknál már végigéltük, hogy először mi szülőként határozunk meg dolgokat, neveljük bele őket a vallásos életbe, aztán elkezd az egész visszahatni ránk. Egyre több felelősséget vállalnak, s egyre gyakrabban lesznek ők a motorjai a család lelki életének, ill. a saját családjukat már ilyen alapokra helyezik. Akár olyan módon, hogy kellő időben elköteleződnek, szentségi házasságot kötnek.

Ildi: A lányunk most készül az esküvőjére, közvetlenül a diplomája megszerzése után. Jó látni, hogy halad az élete. S az Isten áldása mellett – szeretném hinni, hogy – számít az, mire és hogyan neveltük őket, milyen a mi kapcsolatunk egymással és Istennel.

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ:

Milyen mintákat látott otthon gyermekként? Kinek köszönheti, hogy hívő emberként él? Családjában milyen szerep hárul Önre, mennyire adja tovább hitét és vallásosságát?

Ha válaszait velünk is megosztaná, kérjük, írja meg nekünk!
Weboldalunk: <http://www.noi-kerekasztal.hu>